

Autor: Guillaume Faye

Krymský parlament vyhlásil **nezávislost na Ukrajině** a vypsál referendum o možném připojení k Ruské federaci. V tom se rozpoutala bouře na velvyslanectvích! Krymská vláda je nelegitimní, protože je samozvaná. Která strana má pravdu?

Barack Obama 6. března prohlásil, že **plánované referendum o připojení k Rusku bude nedemokratické a protiústavní**. Stejný postoj zaujaly i vlády Evropské unie. Vypadá to tedy, že pokud lidé nepodporují zájmy a ideologii toho, co Rusové nazývají „západními mocnostmi“, jsou jejich rozhodnutí protiprávní. Demokracie má evidentně značné ohebné standardy.

Vzpomínáte si na Kosovo, odtržené od Srbska, protože se Albánci stali majoritou?

Setkáváme se zde s velmi starým problémem – principem národnosti v etnickém versus politickém smyslu. Abych to blíže popsal, oddělení Krymu od Ukrajiny je podle ukrajinské ústavy protiprávní. Ukrajina je „jednotná a nedělitelná“, stejně jako Francie. Avšak Ukrajina je i zároveň velmi nestabilním, ba co víc, národnostně rozděleným státem. Představte si, že by se ve Francii zítra chtěli Bretonci a Korsičané protiústavně osamostatnit. Nebo něco horšího, představte si budoucí oblast ve Francii, ve které by po desetiletích kolonizačního přistěhovalectví arabsko-muslimská většina požadovala samostatnost, nebo dokonce připojení k nějaké zemi na druhé straně Středozemního moře.

Ke stejným problémům dochází po celém světě: Katalánci ve Španělsku, Skotové v Británii, Vlámové v Belgii, muslimové v Izraeli (kteří mají vyšší míru porodnosti). Další množství příkladů můžeme nalézt v Africe a Asii. Vzpomínáte si na Kosovo, odtržené od Srbska, protože se Albánci stali majoritou? V tomto případě Američané a Západ souhlasili s rozdělením Srbska! Avšak s oddělením Krymu hluboce nesouhlasí. Pokrytectví a dvojí metr!

Američané by také měli být opatrnější při vyhlašování jejich principů a zásad. Co když vznikne hispánská majorita v jihozápadních státech USA (díky imigraci a porodnosti), která vysloví požadavek na znovupřipojení k Mexiku? Což bude za dvacet let skutečnou hrozbou... To nás přivádí zpět ke starému konfliktu mezi legalitou a legitimností, kterým se podrobně zabýval Carl Schmitt. Rovněž nás to nutí zamyslet nad konceptem multietnického státu (imperálního/federálního), který byl vždy v historii obtížně spravovatelný a nestabilní.

Podle Putina a Kremlu, náleží Krym historicky k Rusku, protože má ruskojazyčnou většinu a kotví zde i část **Černomořské flotily**. Putin chce obnovit Rusko, ne však v hranicích Sovětského svazu, ale Ruska carevny **Kateřiny Veliké**. A co je na tom? Je samozřejmé, že Vladimír Putin chce před svým lidem vypadat jako ten, kdo přivedl zpět (původně ruský) Krym do vlasti a obnovil mezinárodní vliv Ruska.

Putin zvládl krizi hladce – za pomoci juda, kdy využil agresivní výpady jeho soupeřů (včetně EU, NATO a USA) ve svůj prospěch a nalákal Ukrajinu do jejich stáda. Je obrovskou geopolitickou chybou provokovat Rusko, namísto respektování jeho sfér vlivu, což ho jen vhání do náruče Číny. Je hloupé oživovat studenou válku. Rusofobie není v zájmu Evropanů. Ruská moc není hrozbou, nýbrž příležitostí. Presentovat Putina jako hrozbu „demokracii“ je jen určitým druhem pohodlné propagandy, kterou provozuje **prodejná kurvička** a profesionální diletant **Bernard-Henri Lévy**. Je tudíž pochopitelné, že politika Washingtonu má dva cíle – zabránit Rusku stát se znovu globální mocností a jeho sblížení s Evropskou unií.

Mezitím se krize na Ukrajině teprve rozvíjí. Tento uměle vytvořený státní celek nebude pravděpodobně nikdy trvale stabilní, Krym pravděpodobně skončí jako součást Ruska, východní a jižní Ukrajina se možná stanou kvazi-protektoráty Ruska.

Západní Ukrajinu, pod vlivem „nacionalistů“ a prozápadních Ukrajinců, však čeká těžší osud. Ukrajinský nacionalismus bude čelit zásadnímu protikladu, kdy jeho proevropská orientace je v příkrém protikladu s kosmopolitní ideologií EU, která zavrhuje všechny druhy nacionalismu a „etnické nenávisti“. Tento fakt se nikdy nezmění. Ukrajinský nacionalismus je zásadně neslučitelný s ideologickou biblí EU. Což je skutečnost, kterou si mnoho lidí není schopno uvědomit.

V historii se často vyskytují neřešitelné problémy. Jeden z mých ruských přátel, Pavel Tulajev (který vydává mé práce) to chápe velice dobře: je nezbytně nutné sjednotit všechny lidi evropského původu, od Atlantiku až po Pacifik, bez ohledu na politické uspořádání. Ukrajinská krize je ozvěna 19. a 20. století, dnes se však nacházíme ve století jednadvacátém.

Článek „*Pour le rattachement de la Crimée à la Russie?*“ vyšel původně na stránkách Guillaume Fayeho, překlad pochází z anglické verze „*On the Russian Annexation of Crimea*“, publikované na stránkách Counter-Currents Publishing.